

Legenda castelului blestemat din Bitremont: Jean-Servais Stas, celebrul medic ce a cercetat cazul de omor

Jean-Servais Stas, profesor de chimie la scoala Militara a fost cel care a luat in mana cercetarea acestui caz. Stas avea 37 de ani si era profesor din anul 1840. Rezultatele analizelor pe care avea sa le intreprinda aveau sa faca celebru numele sau in intreaga lume. Dar cine era Stas ? Flamand de origine, nascut la Louvain, el a facut studii de medicina si chimie in orasul natal. Atras de chimie, si, pentru a putea face experientele pe care le dorea el si-a instalat un mic laborator in casa parintilor. In 1835, Stas pleaca la Paris pentru a urmari lucrarile lui Gay-Lussac, Arago, Dumas si Orfila ; el a reusit sa trezeasca interesul lui Dumas, in al carui laborator a lucrat aproape patru ani. In cursul acestor lucrari, Stas avu indrazneala sa indrepte greseala marelui Berzelius, care facuse o eroare privind greutatea atomului de carbon.

Mic, plapand, nervos, sensibil, Stas isi ruinase sanatatea la Paris. Durerile intestinale care se declarara in acea vreme, probabil in urma uncr mese neregulate si insuficiente, aveau sa-l chinuie pana la sfarsitul zilelor sale. Numit in 1840, gratie sprijinului lui Dumas, profesor de chimie la Bruxelles, el depasea cu mult cunostintele chimistilor belgieni ai vremii, dar a trebuit sa se multumeasca la inceput cu un laborator la scoala Militara, care era atat de invecitat si demodat, incat chimistul german Liebig, cand l-a vazut, i-a propus sa vina sa lucreze in Germania. Insa Stas a ramas fidel tarii sale si si-a instalat un laborator particular, mai intai in casa sa de pe strada Champs la Ixelles si apoi pe strada Joncourt la Saint Gilles. Pe aceasta din urma nu avea s-o paraseasca pana la moarte, in anul 1891. Aici, dand dovada de o modestie deosebita, avea sa primeasca ministri si regi, toate incaperile fiind pline de carti, instrumente si aparate de chimie.

Cand Heughebaert veni sa-l vada, Stas mai locuia inca pe strada Champs. In aceasta locuinta a pus la punct. In cursul analizelor efectuate din decembrie 1850 pana in februarie 1851, un procedeu care sa permita separarea alcaloizilor dintr-un cadavru, descoperire care avea sa marcheze un moment decisiv in toxicologie.

Stas trebui sa constate - in vremea sa otravurile corosive erau deja bine definite si analizate - ca nu putea fi vorba in nici un caz de acid azotic. Ca si toti contemporanii sai, nota gustul substantei examinate, o supus: reactiilor de culoare, dupa care observa cu atentie mirosul care se degaja. Or, in cazul Fougnyes, a fost izbit de prezenta otetului. Intrigat, ceru explicatii lui Heughebaert. Cand acesta ii aduse la cunostinta ca contele de Bocarme varsase otet pe corpul lui Gustave, chimistul s-a gandit deindata ca acesta nu urmarise altceva decat sa mascheze urmele otravii.

Aceasta banuiala il determina sa urmareasca analizele cu mai multa atentie. Stas era la curent cu faptul ca aerul, in prezenta caldurii, stergea orice urma de alcaloid. Pentru a evita aceasta, el efectua vaporizarile si distilarile in absenta aerului, incalzind baloanele pe baie de apa.

Continutul stomacului, intestinelor si vezicii, conservat in alcool, avea aspectul unei fierturi de culoare bruna spre negru. Stas imparti aceasta proba in doua parti : pe una o pastra pentru experientele ulterioare si pe cealalta o supuse la mai multe spalari succesive, o filtra, o distila si o

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

incalzi pana ce solutia obtinuta se transforma intr-un lichid de culoare bruna cu tenta rosiatica. O proba din acest lichid, evaporat din nou, lua forma unui sirop dens care degaja un miros puternic de otet. Cand Stas ii adauga putin hidroxid de potasiu, simti in sfarsit un usor miros de urina de soarece, caracteristic conicinei, alcaloid extras din cucuta. Banuiala sa ca otetul servise pentru a sterge urmele unui toxic misterios se adeverise.